

finder Rum og bliver benyttet; thi jeg tror, at den bidrager til at ſkabe et Misforhold mellem Thingene, ſom, naar det kommer til et Misforhold til Regjeringen, kan gjøre Tilſtanden fuldtændig utaalelig og lede ind i et Uføre, ſom vi maatte aldrig komme ud af. Det havde maatte været Andſes Sag at klare denne Misforſtaeſe, ſom vi ikke ere Skyld i, men ſom de ſelv viſtnok for en ſtor Del have bragt tilveie. Jeg tror imidlertid, at det her ſom i alle politiffe Forſamliger og Forhold ikke dreier ſig om og ikke gjælder om at forlange, at den anden Part ſkal begynde med at gjøre Feilen god igjen; den, der begynder med at gjøre Sit til at bringe Klarhed tilveie, har ubetinget den bedſte Rolle og ſaaer ogſaa ubetinget den bedſte Løn. Det er vor Ero, at det gjennem dette Forſlag vil kunne lykkes os at overbevife hele Landet om, at det, vi forlange, ikke er en Smule Mere end, hvad Forfatningen ikke blot hjemler os, men ligefrem kræver af Alle. Det er alſaa, ſiger jeg, gjennem dette Forſlag til Beſlutning vor Henſigt at klare vor Stilling ligeoverfor det andet Thing, lige ſom vi gjennem Afstemningen for Schjörings Adreſſe og gjennem den ſenere Forhandling om den kongelige Haandſkrivelse klarede vor Stilling ligeoverfor Kronen og gjorde det klart, at det, vi vilde, ikke var Tilſidesættelſe af Kronens Ret, men at det, vi forlangte, var, at man ikke benyttede den uanpærlige Konge ſom et Mittel i Valgkampen. Saaledes er det ogſaa her gjennem denne Adreſſe vor Henſigt at klare vor Stilling ligeoverfor det andet Thing, ſaa at det ſes af Alle, at det, vi ville, ikke er en Tilſidesættelſe af Landſthinget, men at vi derimod kræve det, ſom Forfatningen fordrer af enhver Regjering, at den for at kunne løſe ſin Opgave ſkal og maa have Styrke og Come til at bringe Thingene til at kunne arbejde ſammen, og at den ſkal ſtaa i Tillidsforhold til begge Thingene og da navnlig og førſt og fremmeſt til det Thing, ſom meſt af de to konſtitutionelle, parlamentariſke Faktorer her i Landet maa ſiges at ſtaa i Forbindelſe med det hele Folk, og ſom derfor ogſaa utvifſomt og ubeneget af Noget enten fra højre eller venſtre Side er den ſtærkeſte Faktor i vor parlamentariſke Forſamling. Det Forſlag til Beſlutning, ſom vi her have forelagt for det ærede Thing, indeholder alſaa, ſiger jeg, ganſke det Samme, kun i en anden og, ſom jeg haaber, tydelig Form, ſom der blev forlangt i 1873. I Adreſſen af 1873 var det ligeledes udtalt, at vi ſtode lige overfor en Regjering, der var et Udtryk ikke for dette Thing. Adreſſen begynder i ſin Indledning ſaaledes: „Thinget gif rolig til ſin Gjerning, reiſte ikke Modſtand mod noget Forſlag, fordi dette var udgaaet fra et Miniſterium, der ikke var et Udtryk af Thinget, lempede endog ofte ſine Meninger efter Miniſteriets“ o. ſ. v. Det fordrædes ikke den Gang lige ſaa lidt, ſom det er fordret ſiden,

at et Miniſterium for at kunne være i Tillidsforhold til Folkethinget ſkulde være udgaaet af dette Thing, og det fordrædes end ikke, at Miniſteriet ikke maatte være et Udtryk for det andet Thing, og dette er heller ikke fordret idag. Vi have ikke negtet, at et Miniſterium, der var udgaaet fra det andet Thing og var Udtryk for Anſkuelſer i det andet Thing, kunde føre Forholdene ind paa et frugtbart og godt Spor. Jeg vil endog ſige, at det under viſſe Forhold kunde have ſine Fordele at have et Miniſterium, der var udgaaet fra det andet Thing, fordi man da maatte kunde vente, at et ſaadant Miniſterium lettere i det andet Thing vilde finde Tilflutning for viſſe Dove, ſom nu finde Modſtand der ifølge de Valgbeſtemmelſer, hvorefter det andet Thing er ſammenſat. Men det, ſom hævdes af os, er, at ethvert Miniſterium, der udelukkende er et Udtryk for det andet Thing og ikke ſøger den Styrke, ſom intet Miniſterium kan undvære, i Tillidsforholdet til dette Thing, men nøies med et Tillidsforhold til det andet Thing og tror at være ſtærkt, ſkjønt det ſtaar i Misillidsforhold til Folkethinget, er ude af Stand til at løſe den Opgave, det har paataget ſig. Det er dette, vi have ſagt, ikke Mere. Vi have ikke nogensinde krævet og kræve heller ikke nu Noget med Henſyn til Perſonerne. Vi vide fuldt vel, at det er Kongen, der vælger Miniſtrene, vi have ikke krævet, at Miniſtrene ſkulde udgaa fra dette Things Flertal, vi have kun krævet og kræve kun, at Miniſteriet ſkal ſtaa i Tillidsforhold til dette Thing; thi dette er en ufærlig Betingelſe, for at Forfatningen her i Landet kan blive til Virkelighed. Jeg gjentager: Vi beſtride ikke, at Regjeringen maa være i Tillidsforhold til det andet Thing, tværtimod vi ønske det; vi beſtride ikke, at det maa være et Udtryk for det andet Thing, men vi ſige kun, at, naar Miniſteriet er et udelukkende Udtryk for det andet Thing og ſlet ikke tager Henſyn til os, naar Miniſteriet ikke ſøger ſin Styrke i den Del af den parlamentariſke Forſamling, hvor dog den ſtærkeſte Styrke er at finde, ſaa er Miniſteriet ude af Stand til at løſe den Opgave, ſom Forfatningen kræver, at den ſkal løſe. Jeg tror, at her ikke er udtalt Andet, end hvad Enhver med roligt Overlæg, med nogen Beſindighed, vil indſe, er et aldeles nødvendigt Kraw af Forfatningen, ikke Mere. Vi fordre med andre Ord det rette Forhold mellem Regjeringen og Repraſentationen, og idet vi fordre dette, ere vi — og det er mig meget behageligt at kunne konſtatere det — i fuld Overensſtemmelſe med det andet Thing. Maa det nemlig være mig tilladt at gjøre opmærksom paa, hvad de Herrer ville erindre, at næſtkſidſte Gang, da en Adreſſe var for her og blev vedtagen, vedtog det andet Thing en Modadreſſe, ſom den kaldtes, væſentlig bygget paa en Misforſtaeſe af vor Adreſſe, men i hvilken Thinget dog udtrykkelig hævdede, at det maatte anſes ſom en Be-